

İşçisi, Köylüsü, Emekçisi, Doğası ve Kültürüyle... Karadeniz, Halkın Haklı Kavgasının Bir Mevzsidir! Emperyalizmin ve Uşaklarının, Sömürü ve Yağma Politikalarına Geçit Vermeyelim!

Ülkemizin diğer bölgelerinde yaşanan temel birçok sorun doğal olarak Karadeniz'de de yaşanmakta, bu bölgenin hırçın doğası ve kendine özgü yönleriyle birlikte özgün sorunlar da açığa çıkmakta, ülkemiz hâkim sınıflarının çok yönlü saldırılarının gölgesi, kapkara bir bulut gibi tüm Karadeniz'e de yayılmaktadır.

Emek cephesine yönelik saldırılar içerisinde, üretime köklü darbeler vuran özelleştirme politikaları, esas geçim kaynağı olan tarımsal üretim olan bölge halkını geleceksizleştirmekte, yoksulluğa mahkûm etmektedir.

Tarımsal üretimde başlıca ürünler olan çay ve fındık üretiminde, bu ürünlerin ihracatında dünya çapında ön sıralarda yer alan Karadeniz, bugün 80'li yıllardan bugüne daha da derinleşen emperyalist politikalarla, bugün hızla söz konusu iki temel ürünü üretemez hale gelmekte, üretilen ürünler de çiftçinin, köylünün elinde kalmakta, gün geçtikçe ağırlaşan bir yüke dönüşmektedir.

Çay, özellikle Doğu Karadeniz'de neredeyse tek geçim kaynağıdır.

Yıllarca en önemli ihraç ürünlerinden olan çayın 1950'li yıllardan sonra gün geçtikçe daha da zor üretilir hale gelmesinin nedenleri nelerdir?

Emperyalist egemenlerin, bizimki gibi yarı-feodal yarı-sömürge olan ve tarımsal üretimin önemli bir yer tuttuğu ülkelerde köylüyü üretemez hale getirmek için özelleştirmelere hız vermesi yoluyla devletin tarımsal üretimin teşvikini ortadan kaldırması, en belirleyici nedenlerden olmaktadır.

Özelleştirmelerin yanında tarıma darbe vuran ikinci politika da ithal gübrelerin devreye sokulması ve bunun sonucu ürün kalitesinin düşürülmesidir.

Tüm bu gerçekler ikiyüzlüce perdelenerek, Çaykur, Toprak Mahsulleri ofisi, Fiskobirlik gibi tarımsal üretimin teşvikine dayanan kurumlar, “Tarımsal üretimde zarara yol açtıkları, devlete büyük zararlar verdikleri ve işlevsiz oldukları” bahaneleriyle özel sermayedarlara peşkeş çekilmekte, özelleştirilmektedir.

Özelleştirmelerde tarımsal ürünlerin yanında, özellikle son yıllarda daha da derinleşen ikinci saldırı da “su” ya yönelik olmaktadır.

Emperyalizmin kendi çıkarları doğrultusunda dünyadaki tüm doğal kaynaklara hâkim olma çabasının yoğunlaştığı, işgallerin, iç çatışmaların emperyalistlerce devreye sokulmasının nedenleri petrol ve sudur.

Dünyadaki doğal su kaynaklarının metalaştırılması, önümüzdeki süreçte emperyalist egemenler arasındaki iktidar mücadelesinde suyun çok büyük bir yer kaplayacağını göstermektedir. Yakın bir süreçte İstanbul'da gerçekleştirilen Uluslar arası Su Forumu, önümüzdeki günlere ilişkin saldırı projelerinin hızlanacağını göstergesidir.

Karadeniz'in kendine özgü engebeli, hırçın ve verimli topraklarında su, yaşam demektir.

Suyun satılması ve özelleştirilmesinin bir sonucu olan HES'lere (Hidroelektrik Santralleri) karşı, Karadeniz halkının tepkisi, bu nedenle çok büyük olmuştur. Üretimde can alıcı bir öneme sahip olan su, özellikle köylük bölgelerde vazgeçilmez olduğundan, bölge halkının çok yoğun bir direnişine ve mücadelesine tanıklık edilmektedir. HES'ler tarımsal üretime zarar verdiği gibi, Karadeniz'in meşhur doğal güzelliğine ve binlerce canlı türünün varlığına yönelik çok büyük bir tehdit olmaktadır.

Karadeniz halkı, suyun yaşamlarındaki hayati önemini kavrayarak örnek bir direniş sergilemekte, bu mücadelenin ürünü olarak yüzlerce HES projesi, bir bir iptal edilmektedir.

Ancak ülkemiz hâkim sınıfları kendi yasalarını da çiğneyerek durdurma kararı verilen HES'lere müdahale etmemeye devam etmektedir. Karadeniz halkı, “dün suyumuzu sattılar, bugün de sahilimizi almak istiyorlar, izin vermeyeceğiz” diyerek kadını, genci, işçisi, köylüsü eşi az rastlanırlı güçlü bir direniş sergilemektedir.

HES projeleri, ekolojik ve doğal yaşama can veren, derelerin ve suların üzerinde, vadilere geri dönüşümsüz zararlar verecek olan bir katliam projesidir. Bu nedenle Karadeniz halkı için ölümle eşdeğerdir.

İşte bu gerçekle yürütülen mücadeleler sonucu geçmişte dönemin başbakanı Mesut Yılmaz iken girişilen Fırtına vadisi projesi durdurulmuş, bugün de mücadele aynı zamanda hukuki zemine de taşınarak büyütülmüştür.

Açılan 65 davadan 29'unda “yürütmeyi durdurma ve iptal” kararı çıkarılmasına karşın yargı kararları HES yapımçı firmalarınca 'yok sayılarak' uygulanmamakta, dere ve vadi katliamlarının yanında 'hukukun da katledildiği' görülmekte, rant ve çıkar ilişkileri

çerçevesinde 'rüşvet pazarlıkları', 'rüşvet protokolleri' devreye girmektedir.

Bu durum bir kez daha göstermektedir ki ülkemiz hâkim sınıflarının söz konusu halkın değerlerini satmak olunca “usulsüzlükleri meşrulaştırması” kaçınılmaz olmaktadır.

HES projelerinin yanında uzun yıllar önce yapılmaya başlanan barajlar ve hala sürdürülmeye çalışılan projeler, bölgenin doğal yaşamına çok büyük darbeler vurmaktadır.

HES ve baraj projelerinin yanında Karadeniz'de 1986 yılından beri yapımı sürdürülen Sahilyolu projesi de bugün AKP hükümeti eliyle hızlandırılmakta ve en geç iki yıl içerisinde tamamlanması hedeflenmektedir.

Sahil yolu yapımında da diz boyu hukuksuzluk yaşanmakta ve yetkililerin onayıyla apaçık suç işlenmeye devam etmektedir. Karadeniz halkının suyu elinden alındığı gibi şimdi de sahil yolu ile denizden koparılmakta, kendi topraklarında hapis hayatına zorlanmaktadır.

Karadeniz'in doğal dokusuna zarar veren tüm bu uygulamalar, ormanlara yönelik saldırılarla birleşince bölgede sel ve heyelanlar artmakta, özellikle sahil yolu çalışmaları ile artan afetler, 'doğal' olmaktan çıkmakta, göz göre her sene onlarca insanın canına mal olunmakta, bu katliamın hesabı verilmemektedir.

Karadeniz halkından koparılan Karadeniz'de mevcut saldırılardan nasibini almakta, yıllardır emperyalist ülkelerin 'atıklarının' boşaltıldığı yer olması sonucu hızla 'ölüdenize' dönüşmektedir.

Bugün Karadeniz'in başka bir üretim kaynağı olan balıkçılık da çok ciddi zararlara uğramakta, bazı illerde önemli bir geçim kaynağı olan Hamsiler azalmakta, yine Hamsilerle beslenen diğer balık türleri de hızla yok olmaktadır.

Karadeniz'in tüm bu saldırılar sonucu gün geçtikçe azalan geçim kaynakları içerisinde yoğun emek gaspının yaşandığı, her türlü sosyal hak ve güvencenin tırpanlandığı, tüm bunlara karşın bölge halkı için bir zorunluluğa dönüşen Kömür madenlerinde sık sık yaşanan grizu patlamaları sonucu yanarak, boğularak ölen yüzlerce işçinin ölümü, büyük bir yara olmaya devam ediyor.

Daha fazla kar için hiçbir güvenlik önlemi almadan çalıştırılan işçiler ve onlarla birlikte ailelerinin yaşamları, umutları toprağın yüzlerce metre derinliğine gömülmeye devam ediyor.

Geçtiğimiz Mayıs ayında, 30 maden işçisinin ölümü için yorum yapan devlet erkânının “güzel öldüler” deyişi, insan yaşamına verilen 'değeri' gözler önüne serdi.

Ancak Karadeniz Ereğli'lisinden artık sadece acı ve gözyaşı değil, isyan ve mücadele yükselmekte, bugün maden işçileri hakları için direnmektedir.

Sermaye sahiplerinin cebi doldukça, Karadeniz halkı yoksullaşmakta, kendi topraklarında geçim kaynaklarından mahrum edildikleri için yaşamlarını idame ettirmekte zorlanmakta, iki seçeneğe zorlanmaktadır: ya göç etmek zorunda kalmakta ya da kendi topraklarında üretemez, geçinemez hale getirilerek, işsizliğe, geleceksizliğe, tüm bunların sonucu yozlaşmaya mahkûm edilmektedir.

Yapılan araştırmalar gösteriyor ki bugün Karadeniz, Güneydoğu Bölgesi'ni bile geride bırakan bir göç gerçekliğine sahiptir. Bölgeden göç edenler, metropollerde daha derin bir sefalet ve emek sömürüsüne maruz kalmakta, kendi topraklarından, kültüründen uzaklaştırılmanın derin sarsıntılarıyla metropollerde yozlaşmanın girdabından kurtulamamaktadır.

Bölgede emeğe vurulan darbenin, yozlaşmada temel faktör olduğu, fuhuş, uyuşturucu gibi sorunlar derinleşerek yaygınlaşmaktadır.

Sovyet Sosyal Emperyalizminin dağılmasının ardından Karadeniz Bölgesi'nde yaygınlaşan fuhuş, hem bölge kadınlarını, hem de “metalaşan” ağırlığı Ukraynalı ve Rus olan yabancı uyruklu kadınları derinden etkilemektedir.

Geçmişte her biri bir meslek sahibi olan kadınlar, kendi kültürlerinden ve vatanlarından uzak bu topraklarda “fahişeliğe” itilmekte, fuhuş sektörü ülkemiz hâkim sınıflarının kontrolünde burada yaygınlaşarak büyütülmektedir.

Son yıllarda erkekler için yeni bir harcama alanı da Sarp sınır kapısının açılmasıyla ortaya çıkan fuhuş pazarıdır. Olayın bir diğer yüzü de Karadeniz kadınlarının hiç de yüreklerine sindiremedikleri, yama misali üzerlerine aldıkları, kocalarının çok beğendiği 'yabancı' kadınlara benzeme yarışısıdır.

İşsizliğin aileleri parçaladığı, özellikle kırsal kesimde daha fazla emek sömürüsüne maruz kalan kadınların yaşam koşullarını içinden

çıkılmaz derecede ağırlaştırdığı, kıt kanaat geçim için harcanan emeğin, erkekler tarafından fuhuşa harcandığı düşünüldüğünde, bölgede kadınlara yönelik şiddetin üst seviyelerde olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Gelenekçi bir aile yapısının hâkim olduğu, aile reisinin erkek olduğu ve en son söz söyleyen olduğu düşünüldüğünde, aile içi şiddet de bu bölgede gün geçtikçe yaygınlaşmaktadır.

Bölgede çalışan kadınların ağırlığının kırsal kesimde olması, tarımsal üretimin darbelenmesi, geçim kaynaklarının tüketilmesi ve zorlaşan üretim koşulları içerisinde köylü kadınların, baskı ve şiddetin yanında en koyu angarya koşulları ve emek sömürüsüyle de karşılaşması artık dayanılmaz boyutlara ulaşmıştır. İşte bu nedenledir ki bölge halkının yükselen direnişinde kadınların nicel ve nitel gücü dikkat çekici yoğunluktadır.

İşsizlik ve yozlaşmanın yanında eğitim sorununun da ülkemizin her yerinde olduğu gibi Karadeniz'de de kadınlarla birlikte genç nüfusun toplamını etkilediği, gençlerin uyuşturucu batağına sürüklendiği, geleceksizleştirildiği ve yine bölgeden göç eden nüfusun çok büyük bir kısmının gençlerden oluştuğu düşünüldüğünde, başka bir yara daha açığa çıkmaktadır.

Emeğe vurulan darbenin ve yozlaşmanın diğer bir boyutu da, farklı dillerin, dinlerin, milliyetlerin bin yıllarca kardeşçe yaşadığı kültürel bir zenginliğe sahip Karadeniz halkının, bugün kendi içerisindeki farklılıklara yabancılaştırılması ve düşmanlaşması üzerine kurgulu “milliyetçilik ve şovenizm” batağı olmaktadır.

Bugün bölge halkının ırkçılıkla damgalanması, Ogün Samast gibi onlarca örneğe dayanarak Ogün Samastları yaratan egemenlerin kendi rollerini gizleyerek bölge halkına bilinçli bir etiket yapıştırma çabalarının nedenleri iyi sorgulanmalıdır.

Ezilen uluslara ve milliyetlere olan saldırılar, emeğe yönelik saldırılardan beslenmekte, ondan mayalanmaktadır.

Mayıs 2010'da Giresun'da devlet büyüklerinin katıldığı bir güvenlik zirvesine ülkenin çeşitli illerinden askeri, istihbarat ve emniyet yetkilileri katılmış ve kararlar alınmış, her yıl Ağustos ayında başlayan ve çoğu günler iş saatleri günde 18 saati bulan ve cüzi ücretlerle çalışan fındık toplayıcısı mevsimlik Kürt işçiler yerine Gürcistan'dan işçi getirtilmesine karar verilmişti.

Her yıl ortalama 200 bin dolayında ve çoğunluğu yoksul Kürtlerden oluşan işçilere "güvenlik politikaları" gerekçe gösterilerek Karadeniz coğrafyasının kapatılmasına Karadeniz halkı tepki göstermeli, emekçilerin ortak sorunlarının olduğunu ve ortak mücadelenin zorunluluk olduğunu görmelidir. Çünkü emekçiye düşman olanlar, halka da düşmandır.

Bu gerçeği saklamanın en güçlü yöntemi olan ve yüzyıllardır uygulanan “böl-parçala-yönet” siyasetinin ürünü olan ırkçılığa karşı çıkmak, halkların kardeşliği şiarını yükseltmek, emek mücadelesi yürüten, kendi dilini, özgün kültürünü ve doğasını korumaya çalışan Karadeniz halkı için bir zorunluluktur.

Tüm bunlar gösteriyor ki Karadeniz bölgesi toprağından, madenine, suyuna, denizine ve ormanına her yönüyle çok büyük saldırılara maruz kalmakta, egemenlerin ancak seçim dönemlerinde ziyaret ettikleri ve “çok sevdikleri” Karadeniz halkı, sefalet, geleceksizliğe mahkûm edilmekte, kaderi bu ülkede hangi ulustan, milliyetten ve bölgeden olursa olsun milyonlarca emekçinin kaderiyle bütünleşmektedir.

Ülkemiz hâkim sınıfları, önümüzdeki süreçlerde geçmişte olduğu gibi bir taraftan emekçi halklara yönelik saldırılarına karşı birleşirken, özellikle seçim dönemlerinde, bugün de anayasanın değiştirilmesine yönelik referandum sürecinde tüm bölgelere olduğu gibi Karadeniz Bölgesi'ne de 'ziyaretlerini' yoğunlaştıracak, kendi iktidar dalaşlarında halkı bir kaldıraç malzemesi olarak kullanma yarışına girecektir.

Karadeniz halkı geçmiş deneyimlerinden ve her gün süren yaşam mücadelesinden, egemen iktidarla olan mücadelesinden biliyor ki, kurtuluşun yolu kendi ellerinde, emeğine sahip çıkan bilincinde, özgürce akan derelerinde, bağrında yaşayan farklı kimliklerin ve kültürlerinin 'ortak değerlerine' sahip çıkmada, 'ortak sorunlarına karşı birleşik bir mücadele' yürütme, topyekûn demokratik haklar mücadelesini büyütmededir.

Gelecek de geleceksizlik de kendi ellerimizdedir.

Demokratik Haklar Federasyonu
19 Temmuz 2010

**DEMOKRATİK
HAKLAR
FEDERASYONU**

DEMOKRATİK HAKLAR FEDERASYONU

Şehit Muhtar Mahallesi Süslü Saksı Sokak No:11 Kat:4 Beyoğlu/İSTANBUL | www.demokratikhaklarfederasyonu.org